

[Indenrigsministeren]

vi hilse med glæde – men sine steder er de for lange.

Hr. Lenger har jeg svaret i og med, at jeg fortalte om, hvordan det vil gå med hofteoperationerne, og om de samtaler, man på rigshospitalet har med Københavns kommune. Hvor skal patienterne være, når de ikke kan behandles på rigshospitalet, spurgte hr. Lenger. De skal behandles lokalt, for alle sengeeftersamtaler overholdes. Vi flytter ikke mennesker fra den ene venteliste til den anden, eller rettere sagt: det er det, vi gør, for det hjælper nemlig, hvis den ene venteliste er lang og den anden er ganske lille; så kommer man hurtigere til og bliver opereret tidligere.

Til fru Tove Lindbo Larsen skal jeg sige, at vi ganske simpelt med bl.a. dette prøver at rydde op efter det økonomiske rod, som socialdemokratiet efterlod sig. Det er ikke nogen ligetil og let opgave. Det er altid vanskeligt at gå den anden vej, men hvis vi skal have orden i vores økonomi, er det nødvendigt med disse tilpasninger, og så synes jeg, at det er godt at sige, at rammerne kan udfyldes så seriøst og så helhedsorienteret, som den plan, der foreligger her, giver udtryk for.

Jeg skal endelig svare, at jeg kan bekræfte, at vi følger de retningslinjer, der er lagt i generalplanen, og de retningslinjer, der er lagt ved Finseninstitutets overflytning til rigshospitalet.

Jeg lovede at sige noget om socialpædiatrisk ambulatorium. Det tillader min taletid ikke, kan jeg se, men det skal jeg meget gerne gøre på et senere tidspunkt, eller også skal jeg meget gerne uddybe synspunkterne under udvalgsarbejdet.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg lyttede naturligvis meget intenst til ministerens svartale i sidste omgang. Der var mange ting, som vi ikke fik svar på, og det må vi naturligvis tage op under udvalgsarbejdet.

Jeg vil godt lige trække et par enkelte ting frem, fordi ministeren understreger så tydeligt, som det er muligt, at de forhandlinger, der er foregået på rigshospitalet med hensyn til de påbud, der er kommet om besparelserne, har været næsten idel idyl. De er foregået i samarbejde med personalet, siges det, men efter det kendskab, jeg har til det, har perso-

nalet været, skal vi sige indblandet, hvis man må kalde det sådan, gennem hovedsamarbejdsudvalget, men der har ikke været tid til at gå ud til lokalsamarbejdsudvalgene. Det vil sige, at det ikke har fået den normale behandling, som man ellers ville give spørgsmålet af en sådan karakter, og derfor synes jeg, at ministeren overdriver, når hun siger, at det er noget, der er foregået efter reglerne.

Så må jeg endnu en gang standse op ved forskningen, fordi ministeren prøver at overbevise os om, at der ikke vil ske nogen forringelse med hensyn til forskningen. Man vil stadig kunne fortsætte det kliniske arbejde. Man vil stadig kunne fortsætte med grundforskningen. Ja men er det da fuldstændig ligeegyldigt, at man har 7 forskerstillinger og 4 teknisk-administrative medarbejdere mindre? Jeg tror det ikke, fru minister; der må da være forskel på det. Og hvad sker der med den metodeforskning, som jeg omtalte? Det er ikke noget, der vil fortsætte. Ministeren siger det på en sådan måde, at det faktisk ikke er noget, man behøver at bekymre sig om, fordi det kun er tilpasninger. Ja men jeg har altså en anden opfattelse af det.

I forbindelse med hele diskussionen omkring sengeeftersamtalerne og det store forbrug, der har været i første kvartal, vil jeg spørge: hvilken indflydelse vil det få på de efterfølgende kvartaler? Hvad vil der ske med sengeafdelingerne? Hvad vil der ske med patienterne? For det er jo dem, der drejer sig om. Hvad vil man gøre i de tre sidste kvartaler, når man allerede har haft dette meget store forbrug? Det er noget, vi nødvendigvis må børe noget mere i i udvalget, for der er virkelig mange ting endnu, som vi må diskutere, før vi kan gøre dette beslutningsforslag færdigt.

Jeg nåede ikke kommentarer til alle ordførerne, men da vi i ret vidt omfang var enige med halvdelen af dem, kan vi jo fortsætte i udvalget. Men jeg vil gerne slutte her med at sige, at når vi har taget dette initiativ med et beslutningsforslag på dette meget sene tidspunkt af folketingsåret, så er det ikke for at irritere regeringen – det kunne man såmænd godt have grund til og lyst til en gang imellem – men det er faktisk for at råde bod på en skade, som vi mener det er urimeligt at forvolde. Det drejer sig om patienterne, og det drejer sig om nogle holdninger til, hvordan vi løser de opgaver inden for sygehus-